

September Dreaming (07-9-10)

Dit is mijn nieuwe blog site. De oude staat nog online voor zover deze toegankelijk is, maar ik kan er zelf niet meer op inloggen. Vraag me niet hoe dat komt, het is waarschijnlijk een databaseprobleem. Vorig weekend heb ik de allerlaatste versie van b2evolution gedownload en geïnstalleerd op een nieuwe database. Ik begin maar vanaf vandaag omdat de oude website nog altijd toegankelijk is en er niets verloren is.

Zaterdagavond, dat was 4 september, heb ik goed gewerkt en was pas thuis rond half zeven in de morgen. Daardoor ligt mijn slaapschema weer helemaal overhoop. Het was zeer druk vanwege Laundry Day. Ik had een opstap naar Aalter en dacht daarmee mijn dag goed te hebben gemaakt, maar tot mijn grote verbazing had ik later ook nog een opstap van Antwerpen naar De Haan. Vier jonge gasten hadden blijkbaar geld genoeg om 200 euro neer te leggen voor deze rit. Het geld komt goed van pas. Deze week heb ik namelijk een slaapkamer besteld en die wordt tegen half oktober geleverd.

Maandag moest ik om 7 uur in de morgen naar Charleroi en rond de middag naar Zaventem. Geen slaap dus, en dat heb ik vandaag ingehaald. Ik ben pas opgestaan rond half vier in de namiddag.

Het Franse luchtruim was niet beschikbaar vanwege een algemene staking in Frankrijk en dus moesten alle vliegtuigen om Frankrijk heen vliegen. Sarkozy wil de pensioenleeftijd optrekken in Frankrijk. Daardoor had mijn klant een half uur vertraging.

De werken aan mijn appartement vorderen gestaag. De badkamer is ongeveer een maand geleden volledig in orde geraakt en deze maand heb ik de slaapkamer aangepakt. Onder het vasttapijt lag een vuile parketvloer. Omdat het vasttapijt zo wie zo weg moest, heb ik het parket opgeschuurd en daarna gevernist, de muren behangen en nieuwe plinten geplaatst. Nu nog de nieuwe slaapkamer en ik heb weer een plaats die in orde is. Het bureau had ik in maart al aangepakt. Nu rest nog de keuken, de reservekamer en de living. De hal moet ook nog aangepakt worden. Ik hoop ergens volgend jaar alles in orde te hebben, als ik voldoende geld kan verdienen natuurlijk.

Met Happy heb ik bijna geen contact meer. Ik was het beu haar schoothondje te zijn en tracht haar niet meer te bellen. Probleem, ik heb nu ook geen schoothondje meer. Ik ben dus op zoek naar een nieuwe vriendin. We zien wel weer.

13-9-10 Maandagmorgen

Het weekend was snel voorbij. Vrijdag heb ik gewerkt tot half zeven 's morgens of zo, maar dat had ik al geschreven eergisteren. Zaterdag ben ik pas rond vijf uur opgestaan.

Na de middag moest ik een kerel gaan halen in Boom en die naar Metropolis brengen. Later heeft hij me teruggebeld om hem terug naar huis te brengen. Dat was twee keer 36 euro en dus een mooie klant. Hij werkte bij Atlas Copco, zei hij. Ik herinnerde me plots dat ik daar ook nog bijna twee jaar gewerkt heb. Dat moet ergens in de vroege jaren tachtig zijn geweest. De job stelde niet veel voor, maar zoals we zeiden, het verdiende goed, en dat is toch wel belangrijk als je gaat werken. Het is eigenaardig hoe de tijd voorbij gaat zonder dat ik er melancholisch van word. Ik hecht er geen emotionele waarde aan dat ik daar gewerkt heb. In die tijd had ik echt wel andere dingen aan mijn hoofd. Ik was pas terug uit de gevangenis, had bijna met iedereen het contact verloren en moest vanaf nul alles terug opbouwen. Dat vergde enorm veel energie. Mensen overtuigen dat je niet echt een gangster bent, is zowat het moeilijkste wat je kunt doen. Overal die terughoudendheid, die reserve, dat maakte dat ik geen tijd meer had om emotioneel te zijn. Dat zou me zuur zijn opgebroken. Ik moest me afschermen om te kunnen blijven leven, overleven. Overal werd ik scheef bekeken, binnen de familie, de vrienden die me lieten zitten, op het werk. Het maakt een mens kapot van binnen. Aan een relatie hoefde ik zelfs niet te denken (relatie vind ik trouwens een vies woord, maar ik kan op niets anders komen). Vrouwen piesten op mij en dat doen ze nog altijd trouwens. Je kan een gangster zijn en alles hebben (denkt men toch): vrienden, geld, meisjes, macht, maar zodra de deur achter je dichtslaat, sta je er alleen voor. Geen vrienden meer, geen familie, geen liefjes, dan ben je een loser en dan heb je niemand meer. Dat is allemaal dertig jaar geleden. Ik was net geen twintig, denk ik, maar dat was toch bepalend voor de rest van mijn leven. Daarna ben ik altijd netjes op het rechte pad gebleven.

Wat men toen gangster noemde: een jointje roken, arm zijn en af en toe eens verkopen om zelf wat te roken te hebben, daarvoor gaat men nu niet eens meer de bak in. Dus dat

‘gangster zijn’ kan je best met een korreltje zout nemen. In die tijd ging je voor een grammetje al de bak in. Ik had een internationaal drugsnetwerk bij manier van spreken. Zo zie je maar hoe tijden veranderen.

Nadat ik die man in Boom had afgezet, ben ik nog enkele uren op de De Keizerlei gaan staan, maar ondanks het feit dat er veel mensen op straat liepen, nam niemand een taxi. Waarom niet even snel een pint gaan drinken? Dus liep ik binnen bij Serge. Er was niemand in zijn kroeg en dus konden we praten. Hij was behoorlijk dronken en was al drie dagen op been nadat hij donderdag naar Donovan was gaan kijken in de Roma. “Ik weet niet hoe ik het vol hou,” zei hij. “Ik heb al drie dagen niet geslapen, zuipen, vrouwen en café houden. Ik ben dood voor het einde van het jaar.” Nu ja, hij leeft zo al zestien jaar. Ik vroeg me af hoe hij dat volhoudt. Hij zuipt elke dag zijn bak trappist, in zijn eigen kroeg, gaat daarna nog vrolijk verder op een ander en slaat altijd wel een vrouw aan de haak die met hem naar bed wil. Ik vraag me af hoe laag of hoog zijn drempel wel is. En zeggen dat ik niet eens een vrouw kan vinden die met mij wil praten.

Ik moest aan Hilde denken. Zij was de allerlaatste echte relatie die ik gehad heb. Even dacht ik dat het haar schuld moest zijn dat ik na haar nooit meer dezelfde ben geweest. Wellicht hield ze van mij, maar in alle eerlijkheid, dat was niet helemaal wederzijds. We hadden wel wat samen, maar ik kreeg nooit echt vat op haar. Ze was gesloten en liet me nooit echt bij haar binnenkomen, en dat kan je letterlijk en figuurlijk opvatten. Na een maand of acht kwamen we bijna tegelijkertijd op het idee om er maar mee te stoppen. Ze zei: “Ik wil het uitmaken,” waarop ik zei: “Oh... ik wilde net hetzelfde doen,” waarna ze geschokt reageerde. Ik denk dat ze verwacht had dat ik op mijn knieën zou gaan zitten, haar smeken dat niet te doen. Misschien had ik dat beter wel gedaan. Ik had echter niet het gevoel dat ze me zou teruggenomen hebben (bij manier van spreken). Dus dacht ik: laten we het maar kort houden, dan is het sneller voorbij. Sindsdien heeft een ‘relatie’ nooit langer geduurd dan een week, de schijnrelaties niet mee beschouwd natuurlijk.

Later kwamen er nog enkele gasten binnen bij Serge. Na ons beklag over priesters die het maar niet laten kunnen kleine jongens tot masturberen aan te zetten, zijn we samen naar een café aan het slachthuis geweest. Ik had die mensen nog nooit gezien, maar ja, het was wel gezellig. Om een uur of drie uur lag ik in bed nadat ik Clijsters nog heb zien winnen op de US Open. Die is alweer twee miljoen euro rijker... ik gun het haar hoor... zij heeft dan

ook al zoveel meegemaakt hè... (?)

Vandaag dus weer veel te laat op. Rond vijf uur kreeg ik telefoon van een verzekering om iemand te gaan ophalen in Den Haag en die naar Antwerpen te brengen. Aangezien ik helemaal niet van plan was te werken vandaag, was dat toch mooi meegenomen. Dat ligt wel even anders morgen. Ik heb voor morgen al een vijftal bestellingen om mensen naar de luchthaven te brengen en bovendien komt de kuisvrouw. Ik zou dus beter in bed gaan liggen, maar zoals ik al zei, ik kan toch niet slapen voor vier uur. Macht der gewoonte.

De Gouden Walm (16-9-10)

“Tja, ik heb het niet meer. Al die laffe wijven die hun hielen belangrijker vinden dan hun kut. Laat ze rotten in de hel. Mijn bomma had meer ballen. Ze denken dat ze goed bezig zijn, maar ze lopen zichzelf voorbij. Hun flauwekul en hun hormonen achterna, maar zullen ze winnen ook? Neen dus, en dus en dus en dus, blijven ze naast hun schoenen lopen en kopen niks op de markt waarvan ze denken alles te weten. Maar niet met mij, ik ben in de verste verte niet wat ze denken dat ik ben. Een goedkope del, een spiegelbeeld van henzelf. Hoeren die niet eens meer weten waar hun voorkant toe dient.”

— Quote Serge den Barbaar.

Ik heb gisteren wat meegemaakt. Nu ben ik wel wat gewoon van Serge, maar gisteren sloeg die toch alles. Ik had geen zin om te gaan werken en dus liep ik even binnen. Ik zeg al jaren dat ik daar niet meer wil komen, maar aangezien er geen alternatieven zijn in Antwerpen, ben ik wel verplicht om daarheen te blijven gaan.

Dus, er zaten enkele klanten, waaronder een halve junkie die iedereen de stuipen op het lijf joeg met zijn agressieve praat, wat mensen van Belgacom en een jonge Spaanse vrouw met donker zwart haar die ik daar nog nooit gezien had. Ze leek een beetje op Morticia van The Addams Family, maar dan jonger en mooier. Ik zat naast Peter, een zelfgemaakte muzikant, en we praatten wat. Serge stond zoals altijd dominant achter zijn toeg. Hij kon blijkbaar geen vat krijgen op de donkere, half Spaanse schone, en werd met de minuut opgefokter. Op een gegeven moment vraagt de junkie iets aan de Spaanse. Ze reageert geïrriteerd, maar dat was ze al de hele avond. Serge vindt dat het welletjes is geweest en vraagt de junkie om door te gaan, tot ieders opluchting. Die kerel kon echt met twee woorden iemand

de daver op het lijf jagen. Ook al was hij er zich niet echt van bewust, zijn hele lichaamstaal was pure agressie. Nu ja, die kerel vraagt dan heel beleefd of hij nog een soepje mag hebben, maar Serge wil er niets meer van weten. Ik zag dat hij een beetje met zijn schouders begon te rollen en ja hoor, daar ging die kerel met een smak tegen de kasseien. Nog wat getrek en sleur, maar de kous was af en onze junk was weg.

Ondertussen was onze Spaanse naar de wc gegaan. Serge komt terug binnen en ziet dat de hele wc onder water staat, maar dat hadden wij natuurlijk niet gezien. Maar dan gebeurt het. Plots geroep en gekrijs vanuit de toiletten en tot ieders afgrijzen zien we dat Serge de schone Spaanse bij haar volle zwarte haren de wc uitsleurt. "Serge, wat doet gij nu... stop..." Iedereen recht, maar niemand die echt wil tussenkomen, want voor je het weet heeft hij je ook vast. Echt, dat beeld was zo marginaal dat ik er geen woorden voor heb. Dan sleurt hij haar naar de deur en pakt haar vol in de borsten en duwt haar zo naar buiten. Niet gewoon duwen, maar echt zijn handen in haar borsten knijpend. Dat mens is in alle staten en vecht terug voor wat ze waard is. Ondertussen zijn Jef en Claire opgestaan om tussenbeide te komen, maar het arme kind lag al languit buiten op de stoep. Ik vroeg me af waarom ik was blijven zitten, maar ik had dat al eerder meegemaakt en toen heb ik de klappen gekregen. Buiten gaat Serge driftig door en uiteindelijk liggen ze samen op de grond naast de deur. Ik wilde zo snel mogelijk weg. Claire en Jef beschermden het arme kind en trachten Serge van haar af te halen. Na een tijdje komt hij terug binnen en zegt: "Ik heb haar kut eens goed opengetrokken," en hij staat daar ziedend te hijgen in het midden van zijn café. Hij leek wel een bizon en had een vreemd wit aura over zich. Ik dacht eerst dat hij dat figuurlijk bedoelde, maar het werd me snel duidelijk dat hij die vrouw letterlijk in haar kruis had gepakt terwijl ze op de grond lag. Alsof hij daarmee wilde duidelijk maken wat hij echt wilde. De hele kroeg mocht het weten blijkbaar. "Schoon vrouw he," hijgde hij na, "die ga ik nog eens lekker neuken ooit." Geloof me of niet, dat was letterlijk wat hij zei. Iedereen zat daar als door de hand Gods geslagen.

"Maar Serge, dat kunt ge toch niet maken, ze is een vrouw..." waarop hij: "Ik ben hier de baas en ik laat niet met me sollen..."

Hij stond daar als een halve gare te lachen, zijn grijs borsthaar ontbloot want al de knoppen van zijn hemd waren losgesprongen. "Verdomme mijn lievelingshemd kapot, vuile teef!" brieste hij. Ondertussen lag de arme vrouw nog altijd op de stoep naast de deur en Jef en

Claire waren nog altijd bezig haar te kalmeren. Enfin, wat was nu de reden voor al dat geweld? Ze had de lavabo laten lopen in de wc en het water was overgelopen op de vloer. Wat er ook van zij, opzettelijk of niet, het was duidelijk wat zijn bedoeling was. Ze had hem genegeerd en het beest Serge zou elke gelegenheid aangrijpen om dat af te straffen. Wellicht had de junkie wat meer aandacht gekregen dan hijzelf en daarom moesten beiden eraan geloven. Dat zegt dan ook alles over de mentale toestand van Serge... ziek, ziek, ziek... die kerel is echt ziek... Van zodra hij voelt dat hij niet de belangrijkste persoon is in zijn kroeg, dan gaat bij hem het licht uit. Vroeg of laat maakt hij daarvoor iemand af en het ergste van al is dat hij dat niet eens meer beseft. Ik heb hem zijn kat eens bijna zien wurgen in het midden van zijn café omdat ze geplast had. Hij heeft het arme dier van de ene kant van de kroeg naar de andere geworpen. Het is niet te vatten. Nadien gaat hij gewoon verder met zijn zaak alsof er niets gebeurd is. Als iemand hem vraagt of zegt het wat kalmer aan te doen, dan is hij de baas en niemand moet hem zeggen wat hij moet doen of laten in zijn café... of ik trek je uiteen als een prei. Nu ja, ik dacht altijd: een stukje toneel, terwijl je een pint zit te drinken, is nooit weg, maar dit is geen toneel meer, dit is drama, een realityshow in realiteit. Ik ga niet zitten wachten totdat het onvermijdelijke geschiedt, en dat het zal gebeuren, daarover heb ik geen enkele twijfel meer. Vraag is: wie zal het slachtoffer zijn? Ik heb hem ondertussen al zoveel mensen weten aframmelen in zijn kroeg dat het vandaag of morgen wel eens echt prijs gaat zijn en dan wil ik daar niet aanwezig zijn. Alle gekheid op een stokje, ik zie er de humor niet meer van in. Dit loopt gigantisch de spuigaten uit. Hij is zeeman geweest. Wellicht dat hij daar de inspiratie vandaan haalt om te blijven doen wat hij doet.

Vandaag heb ik met dat in het achterhoofd gewerkt en het is duidelijk dat ik er niet veel zin in had. Vandaar de wat vreemde openingstekst. Het is een van me afschrijven van wat ik gisteren gezien heb. Meer kan ik niet doen. Morgen weer terug aan het werk en hopen dat ik eindelijk die bizarre wereld van Serge en zijn kroeg achter mij kan laten. Want hoe vreemd ook, het blijft toch een zekere aantrekkingskracht uitoefenen... zo van... wat krijgen we vandaag te zien... wat gaat hij vandaag weer uithalen? Maar zoals ik al zei, volgens mij is de finale begonnen en daar wil ik echt niet meer bij zijn! Dit verdient in ieder geval de 'Gouden Walm' als zijnde de meest opmerkelijke dronkemansact van het jaar.

Nog steeds geen regering! (24-11-11)

De impasse met onze regering blijft duren. Eigenlijk kan het ook niet anders. Als men 45% van de kiezers in de kou wil zetten, en dat doet men ook, dan geraak je nergens. Daarstraks was ik mijn dagboek even aan het nalezen en tot mijn grote verbazing had ik me al in 2007 dezelfde vraag gesteld: hoe lang gaat het nog duren eer we een regering hebben? We zijn nu 2011. Uiteindelijk heeft men iets in elkaar gestoken in 2007, maar het was eerder een doekje voor het bloeden, zeker geen serieuze volwaardige regering. We zitten dus nu al bijna 5 jaar zonder echte regering. We sukkelen van de ene crisis in de andere en blijkbaar is zelfs de Europese Unie in gevaar. Met de financiële crisis er bovenop begint het schoentje nu dus echt te nijpen. Toch gaat het allemaal boven onze hoofden, want er is niemand die er last van heeft of zelfs maar begrijpt waar het allemaal om draait. Ik begrijp er alleszins weinig van. Blijkbaar wil men de mensen terug onder de knoet krijgen en ik verdenk het bestuur ervan dat ze met opzet de crisis in scène zetten om de rechtse kiezers van hun gedacht af te brengen. Ik zou niet anders weten. Waarom gaat men anders met de billen bloot lopen door al hun vuile was buiten te hangen, iets wat vroeger nooit werd gedaan? Toch was het vroeger niet beter. Dat is mijn gedacht. Het echte probleem is dat de rechtse kiezers niet van plan zijn om hun gedrag, kiesgedrag, te wijzigen. Dus is de regering, of wat ervoor moet doorgaan, wel verplicht om te blijven doorgaan met hun opzet. Wellicht beginnen ze nu te beseffen dat hun aanpak niet werkt en dus probeert men ons nu te pakken in de portemonnee, of ons toch bang te maken, te bedreigen, door te zeggen dat onze welvaart in het gedrang aan het komen is. Men is blijkbaar vergeten dat er beloften zijn gemaakt voor de verkiezingen, zowel aan linkse als aan rechtse kant. Beloften die men nu blijkbaar niet kan nakomen.

Ik vraag me af of de politiekers niet beter eerst binnenskamers, voorafgaande aan de verkiezingen, afspraken zouden maken over het te volgen programma, zodat de tegenstrijdigheden nadien minder groot zouden zijn. Het is natuurlijk de vraag of rechts daar akkoord mee wil gaan. Er zal altijd wel een ongenoegzame ziel zijn, binnenskamers, die met alle plezier deze combines aan het licht wil brengen. De pers zou ervan snoepen alsof ze in wonderland waren terechtgekomen. Maar kunnen ze niet, zoals professionele pokeraars ook wel doen, een stilzwijgende code hanteren om dat te bekomen? De potjes zullen wat kleiner zijn, maar het resultaat, de winst, des te groter op langere termijn dan.

Zoals u kunt zien, ben ik tegenwoordig veel aan het pokeren en ik kan het niet laten de vergelijking te maken, gewoon omdat er veel raakpunten zijn. In het echte leven is er toch wel wat meer zekerheid, dat wel, maar het gaat om het bluffen, kansen berekenen, uw tegenstander zo goed mogelijk inschatten. Het is uiteindelijk dat wat poker onderscheidt van een echt gokspel. Het is dat wat je de mogelijkheid geeft om te winnen en te blijven winnen. Mathematisch, zoals ik al eerder gezegd heb, is de kans dat je wint nul. Enfin, ik kan moeilijk tegen de politici gaan zeggen hoe ze het spel moeten spelen. Dat is hun job. Het zijn, of dat zouden ze moeten zijn, professionelen. Ik ben maar een taxichauffeur die af en toe probeert na te denken. Het is daarom dat ik het onkies vind dat ze hun vuile was altijd maar buiten hangen, alsof wij, de gewone mensen, de crisis kunnen oplossen. Niet dus, tenzij ze onze zakken willen legen. Dat zal het dan wel zijn, zeker.

Ik heb al enkele weken een iPad. Het is ook daarmee dat ik deze tekst aan het schrijven ben. In het begin was ik een beetje sceptisch, maar ik begin er toch meer en meer van te houden. Ik kan nu overal gamen, lezen, schrijven, muziek beluisteren, films bekijken, het is een lust. Ik heb zelfs enkele boeken gedownload, klassiekers die gratis ter beschikking zijn. Het was minstens tien jaar geleden dat ik nog eens een boek had gelezen en nu heb ik De Leeuw van Vlaanderen gelezen, en Max Havelaar ben ik net begonnen. Een unieke gelegenheid om de gaten in mijn cultuur op te vullen. Nu kan ik tenminste zeggen dat ik dat gelezen heb. Er staat nog van alles op mijn virtuele boekenplank. Als ik niet kan slapen, lees ik nu een boek in bed, in plaats van spelletjes te spelen op mijn pc. Het maakt me wat deemoediger en ik heb terug wat meer respect gekregen voor het intellect van anderen. Nu ja, ik weet ook wel dat ik de slimste niet ben, maar in deze tijd komen sommige intellectuelen zo dom over. Ze houden zich bezig met allerlei onbenulligheden, zoals het proberen te tellen van alle zandkorrels die er op deze planeet zijn, of op gene planeet. Ze vullen er tabellen mee en schrijven er dikke boeken over. Ik weet wel, het kan handig zijn om er simulaties mee te doen. Door allerlei algoritmes kunnen ze dan berekenen hoe groot de chaos wel is. Het lijkt mij eerder dat ze hun verstand kwijt zijn dan dat ze nuttig bezig zijn. Of willen ze de toekomst kunnen voorspellen? Het zijn ordinaire alchemisten op dat vlak en er is niks moderns aan. Dat deed men in de middeleeuwen ook al. Maar ja, zolang ze de wereld niet opblazen, en daar heb ik soms toch wel schrik voor, kan het geen kwaad. Denk maar aan CERN. Als het daar ooit mis moest gaan, dan zullen we niet eens weten of beseffen wat ons is overkomen. Dan zijn we op slag geëvaporiseerd. Ik moet hier onwillekeurig aan den Billen denken, een oude collega, die dat woord dikwijls in de mond nam. Nu weet ik de context

niet meer waarom hij dat altijd zei. Hij was een oude postoverste die lange tijd in Congo had gewerkt. Hij had daar enkele zwarten onder hem werken en hij bekloeg zich dikwijls over hun luiheid en domheid, al mag ik dat waarschijnlijk niet zeggen. Hij had hen het liefst gevaporiseerd. Waarom hij nadien taxi is gaan rijden, weet ik ook niet. Nu is hij met pensioen en ik zou niet eens weten of hij nog leeft. Zo gaat dat: mensen komen en verdwijnen, en je hoort er nooit meer van. Misschien is hij gevaporiseerd, wellicht. Maar om even ernstig te zijn: bij CERN zou men volgend jaar, zeker niet op 21/12/2012, liefst niet in die periode, experimenten uitvoeren. Men zou bij decreet moeten bepalen dat alle geleerden, over de hele wereld, volgend jaar geen enkel experiment mogen uitvoeren. Je weet maar nooit. Het zou best eens kunnen zijn dat het geen komeet zal zijn die ons naar de eeuwige verdoemenis zal helpen, maar eerder een uit de hand gelopen reageerbuisje in een of ander obscuur labo. Ik zou het eens moeten opzoeken, maar ik heb hierover al eens iets geschreven, vroeger dacht ik. Enfin, het is niet belangrijk. Ik ben blij dat ik deze iPad gekocht heb. Het geeft me iets om mijn gedachten te verzetten bij het lange, bange wachten. Het draait trouwens voor geen meter vandaag. Vandaar dat ik zoveel kan nadenken. Straks heb ik nog wel een ritje van Zaventem naar een schip op Linkeroever. Dat zal mijn dag wat goed maken.

Ik sta nu op de Groenplaats. Hier is nog maar weinig kerstversiering te zien, maar elders in de stad hangt er toch al wat. Een dame heeft me er daarstraks op gewezen, anders had ik het niet eens gezien. Ze vond dat eerst de Sint moest komen en zijn plaats moest krijgen. Daarna mocht volgens haar pas de kerstversiering komen. En ze heeft gelijk ook. De arme man krijgt nog nauwelijks aandacht tegenwoordig. Veel volk loopt er trouwens niet rond, al is het nog maar acht uur in de avond. Wel veel jonge mensen, dat wel, zoals altijd trouwens. Spannend is dit wel niet, maar dat hoort bij de job, daarom dat ik het even meegeef. Hopelijk kan ik mezelf bedwingen en ga ik niet op café. Dat gebeurt tegenwoordig maar al te vaak. Al bij al maak ik me daar steeds minder zorgen over, al is het zeker geen goede gewoonte. Maar wat moet ik anders? Het is nu eenmaal wat het is en ik moet af en toe met mensen kunnen praten. Als ik dat niet meer kan doen, dan word ik gek. Heimelijk hoop ik ergens in een duister krocht de liefde van mijn leven te vinden, al weet ik ook wel dat het café geen goede plek is om mensen te leren kennen. Meestal is het niet meer dan wat vluchtig vertier, en meer moet dat ook niet zijn. Maar ja, je weet maar nooit.

Einde Taxi (november 2012)

Vanaf de vierde december ga ik mijn alcoholverslaving aanpakken. Het zal niet gemakkelijk zijn, maar het wordt tijd dat ik er iets aan ga doen. Ik heb een afspraak gemaakt met een psycholoog.

Het taxigedoe zit me hoog. Deze week heb ik met iemand een overeenkomst gemaakt om mijn zaak over te geven. De laatste jaren heb ik het gevoel dat ik niet meer voor mezelf werk. Ik ben constant bezig geld te verdienen dat eigenlijk al uitgegeven is. De kosten zijn te hoog geworden. Mijn grootste angst is dat ik stilletjes aan het leeglopen ben en dat er ooit een dag zal komen dat ik met de feiten geconfronteerd ga worden: geen geld meer en een hoop schulden. Nu ik deze kans heb, moet ik deze wel grijpen. De grote vraag is natuurlijk wat ik hierna ga doen. We zullen wel zien. De taxiwereld is voor mij in ieder geval een verlopen zaak. Als ik zie waar ik vandaan kom en hoe het nu gaat, dan rest er me niet veel meer dan te stoppen. Ik kan er gewoonweg niet meer tegen. De doorslag is er gekomen nadat ik met Peter eind augustus naar Spanje op vakantie ben geweest. Dat kleine uitje heeft me twee maanden bloed, zweet en tranen gekost om terug financieel op de sporen te komen. Zelfs vandaag nog moet ik alles uit de kast halen om de put terug te dichtten. Het is voor mij onbegrijpelijk dat een kleine vakantie na vijf jaar hard te hebben gewerkt al voldoende is om in de problemen te komen. Dat zit me dwars. Dat ik er achteraf spijt van ga hebben, weet ik echter ook al. Maar ik moet een kat een kat noemen. Ik ben het gevecht aan het verliezen en als ik zo verder blijf doen, dan loopt het ook niet goed af, dus...

Zoals u weet, of niet weet, ben ik af en toe ook bezig met muziek. Ik heb een bewerking gemaakt van Tubular Bells van Mike Oldfield. Enfin, ik heb de midifile herbewerkt en wat eigen accenten gelegd. Als je eens veel tijd hebt, kunt u het filmpje beluisteren op YouTube. Het is wel een erg lang nummer, 24 minuten, en dan heb ik er al 6 minuten afgepitst omdat vooral het laatste deel bijzonder langdradig en saai is, naar mijn mening natuurlijk. Mijn gedacht is dat deze versie beter is dan het origineel, gewoon omdat de mastering van nu veel meer mogelijkheden biedt dan vroeger. De klank en de helderheid van de digitale instrumenten is gewoon niet meer te vergelijken. Dat doet niets af aan de absolute genialiteit van het origineel. Het origineel is meer dan dertig jaar oud. Men had toen niet de computers, de software en de synthesizers van nu, maar toch crashte mijn supersnelle computer van nu, omdat er te veel van zijn geheugen werd gevraagd. Dat is toch wel

opmerkelijk. Je moet niet vragen wat dat in die tijd moet gekost hebben aan technologie om dat noot voor noot, lijn voor lijn te maken. Ik geloof dat ik 41 sporen heb gebruikt op het mengpaneel en dat is zelfs voor vandaag enorm veel. Alleen Prins gebruikt er meer, heb ik gehoord. Maar dat is meer uit snobisme, denk ik.

Enjoy!

Geen oplossing? (december 2012)

Van mijn goede voornemens om mijn alcoholverslaving aan te pakken, is niets in huis gekomen. Op de dag dat ik moest gaan, de vierde december in het jaar des Heren 2012, besloot ik thuis te blijven en niet naar de afspraak te gaan die ik bijna twee maanden daarvoor had gemaakt. Ik kom liever niet in de statistieken van de VRT terecht, of in eender welke tabel ook. Dan kunnen ze niet zeggen dat ze goed bezig zijn, op mijn kap wel te verstaan. Die van anderen maakt mij niet uit.

Eigenlijk had ik geen zin om nog maar eens al mijn zieleroerselen op tafel te gaan gooien bij een psychologe om er dan na enkele sessies achter te komen dat het geen reet uitmaakt. Tenzij ze met me wil trouwen natuurlijk, maar dat acht ik toch niet reëel. Het is geen drama. Ik zal mezelf wel onder controle houden.

Deze week heb ik alle papieren voor de overdracht van mijn taxivergunning binnengebracht bij de stad. Dat maakt dat ik momenteel geen vergunning meer heb en dat ik niet meer kan werken. De heer Singh, de Indiër die mijn zaak heeft overgenomen, lijkt me een correcte kerel. Hij heeft alvast alles al netjes betaald. Achteraf gezien had ik beter meer gevraagd, maar zo gaat dat als je ergens echt graag vanaf wilt; dan doe je niet moeilijk.

De mythen (februari 2013)

Ik ben de Keltische mythen en legenden aan het lezen. Nu ik niets meer te doen heb, is lezen terug aan de orde. Deze week heb ik tussendoor op een voormiddag ook al Hitte van James Patterson gelezen.

Die mythen zijn behoorlijk interessant. Er zitten toch wel enkele frappante dingen bij die ik totaal niet wist, maar die wel een hele hoop verklaren van wat ik zie en meemaak of

meegemaakt heb in mijn dagelijkse leven. Dat is merkwaardig. Het is zo afwezig, maar daarnaast ook zo aanwezig. Het is alsof je voor een glazen olifant staat. Zo zijn die mythes, wellicht allemaal, ook de Griekse en de Romeinse. Alle levensbeschouwingen hebben dat wel. Het is dan ook maar goed dat ik daar nu wat meer inzicht in heb gekregen. Het is volgens mij belangrijk dat behalve de christelijke waarden en normen ook deze mythen wat meer aandacht krijgen. Het verklaart veel andere dingen, onbegrijpelijke dingen, die mijn en ieders leven bepalen.

Voor het overige leef ik zo een beetje als een kluizenaar tegenwoordig. Af en toe ga ik naar de kroeg, maar voor het overige ga ik nergens heen. Behalve voor wat boodschappen. Deze stad is voor mij een gevangenis aan het worden. Al jaren trouwens. Als je buiten komt, kost het geld. De vrouwen en de mensen in het algemeen zijn gefrustreerde onderdanen die enkel hun eigen belang in het vizier hebben en totaal geen aandacht of geduld hebben om zich bezig te houden met anderen. Ik zie hierin misschien wel de spiegel van mezelf, want zelf ben ik uiteraard niet veel beter. Het is wel storend. Het enige contact dat ik nog met de mensen heb die ik in het echt ook goed ken, gebeurt nu via Facebook of zo. Het is een vaststelling, maar niets nieuws. Overlaatst zat ik achter een meisje aan die duidelijk niet geïnteresseerd was, maar wel vriendelijk. Als ik iemand zoekt, moest ik dat via internet doen, zei ze. Dat bedoel ik dus. Mensen gaan eerst via allerlei virtuele kanalen mensen zoeken zonder dat ze buiten komen. De echte wereld is blijkbaar te angstwekkend om daar te gaan zoeken. Nieuws en weetjes komen binnen via de televisie of het internet. Daarna gaan we analyseren en praten we erover met anderen. Je mag zeker niet te veel over jezelf vertellen, want dat is ongepast en egoïstisch. Raar is dat. Een echte vriend is pas een echte vriend als je hem op Facebook als vriend hebt geaccepteerd. Enfin, ik ga hier niet te ver over doorboren. Het heeft toch geen zin om dat te doen.